

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razun nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdani na leto gld. 21.—
Za samo večerno izdaje 12.—
Za pol leta, četri leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč., večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč., izven Trsta po 1 nvč., več.

EDINOST

(Večerno izdaje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 570.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemaje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Gođnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila. (Novejšje vesti.)

Dunaj 4. Cesar se povrne iz Wallsee-ja dne 6. t. m.

Budimpešta 3. (Zbornica poslancev). Razpravljalo se je o imunitetni afəri Rakovski. Poročevalec je v svojem utemeljevanju razsodbe imunitetnega odseka povdarjal, da se nikakor ni kršilo pravo imunitete.

Predsednik imunitetnega odseka pa je rekel, da se je v tem slučaju ne samo oskrnil imunitetna pravica, temveč se je tudi omejila osebna svoboda. On da se pridružuje izreku manjšine. Po daljši razpravi se je razprava prekinila.

Košut je utemeljil svojo interpelacijo, tiščoč se odgovora ministerskega predsednika grofa Thuna na interpelaciji poslancev pl. Jaworskega in dra. Engla glede izгона nekaterih avstrijskih podanikov slovanske narodnosti in je vprašal, da-li je odgovoril grof Thun tudi v soglasju z ministrom za zunanje stvari, grofom Goluhovskim, in da-li ogerska vlada ne vidi nevarnosti za slovo v trozveznem razmerju v oni grožnji, katero je izustil grof Thun navzlic temu, da je obljubila nemška vlada, da odstrani vzroke pritožbe. Interpelant je povdarjal veliko vrednost trozveze za Oggersko, ki varuje mir in je posebno potrebna radi rusko-francozke zveze. Oggerska, rekel je govornik, mora proti temu protestirati, da se iz sebičnih notranje-političnih vzrokov postavljajo v mogočo nevarnost dobri odnošaji monarhije napram Nemčiji.

London 3. Bivši državni nižji komisar v uradu za zunanje stvari, Grey, je v Bakburne imel včeraj govor, v katerem je priznal, da si je vlada pridobila zaupanje vsled doseženega spora-

zumljenja med Anglijo in Nemčijo. Grey je izrazil upanje, da se bosti Nemčija in Zjedinjene države sprijaznevali vedno bolj z odkrito politiko, ki bi želó povspeševala trgovino po vsem svetu. Govornik je vprašal, čemu se ne poskusi doseči sporazumljenja z Rusijo glede Kitaja. Kitajsko vprašanje — je rekel govornik — je najvažnejše za Anglijo.

Sredec 4. Trgovinski minister Veličkov je podal ostavko, ki se je vsprejela.

Kaneja 4. Admiralom se je sporočilo, da od jutri naprej prestane blokada, vendar pa je tudi zanaprej zabranjen uvoz orožja in streljiva. Francozka admiralska ladija (z drugimi mednarodnimi ladjami vred) odpluje v Milo po princea Jurija Grškega, katerega spremi potem v Suda.

Iz zlate Prage.

(Izv. dopis.)

1. decembra.

J. Jako zanimljive stvari bi rad in lahko poročal iz češkega političnega življenja, posvetil bi malo na to ali na drugo stran. Saj stvarine je silno veliko. Lahko bi si jo celo izbiral: hvalil to, a karal ono. Toda ker nastopa važen trenutek, ko vse bolj ali manj hrepeni po tem, kako bo prijetno iznenaden ta ali oni, kako se obliže ta, kako se pod nosom obriše oni, opuščam tako poročilo. Gotovo je tudi, da se bodo te dni prezirale res politice, da se bode kolikor mogoče tiščala aktualnost raznih nujnih vprašanj k tlom, — čemu naj bi mešal politiko ravno jaz?! Raje napišem kratek referat o dijaštvu, ki je zbrano v Pragi na visokih šolah — čeških in nemških.

»Vi ste pravi, boter Krušić. Bog me čuvaj take grešne misli. Ni to moja zaobljuba ter se nisem postila na Andrejevo, da bi videla bodočega moža. Naj stoji moje vozilo, kjer stoji, dobro mu je mesto. A niste-li vi, boter Krušić, da mi odpustite, dovedel tega svojega »barona Ivica« h Materi božji, da se mu malo sree omehša, ker vaše Duhovljanke tožijo, da se mu je sree zaraslo, da ga ne more dati nikomur.«

»Pusti ti mojega Ivica na miru! Prišel je za-me, ne za sebe, a ta del odpustka, kar si ga je odnesel o tem, bode duši dober. Veš kaj ti Jagica, sedi na moj voz, pa te popeljem k očetu. Božjo pot si odpravila peš, pa si moreš odnesti blagoslov tudi na vozu.«

»E«, se je nasmejela Jaga, »ker je prav tako lepa prilika in ker sem si, hodeča peš ožulila nogo, se Vam zahvalim za vašo dobroto; čuješ Bara«, je rekla družici, »pojdi ti se strino, a jaz pojdem z botrom Hrušicem. Mislim, da bode zame, Marijno romarico, dosti prostora na vašem vozu: ne nosim bremena, razun svoje kože, polne mesa in te bučice vode, katero ste mi tako že izpili na pol.«

V to je krenil sprevod naprej v hrib, a mi dva in Jagica povrnili smo se v Bistrico, seli na voz, pa hajd nazaj preko Stubice. Ne vem prav, kako mi je bilo, jezik mi se je nekako prijemal v nebo, oči nisem mogel obrniti od Jagice, a po glavi šumile so mi očetove besede: »Žena je angelj varuh z neba, žena je črni vrag.«

Čudno vam je to: kakšenkrat je človek slep na

Kakor drugod, imamo tudi tu v dijaštvu zastopane vse struje. Odlikuje se — seveda po svoje — v tem zlasti nemško visokošolstvo. Med dijaškimi strankami se pojavlja čisto ostreje nasprotstvo, nego med političnimi. Videlo se je to zlasti zadnje dni, ko je slavila nemško-liberalno-židovska »Lesehalle« petdesetletnico svojega delovanja. Pozvali so se in odzvali visokošolci iz rajha, da so pomagali praškim Židom težavno delo — drgniti salamandra. Zanimljivost o tem je bila ta, da je neki velikonemški dijak pravil v svoji napitnici, da so se odzvali on in njega komilitoni še le povabilu »najbolj nemškega« moža, vseučilišnega prof. dra. Neuwirtha. »Politik« se norčuje, češ, kato to, da je baš v slovanski Pragi »najbolj nemški« mož, da ne imenujejo tako niti Wolfa niti Mommsena, ki tako rad razbija češke črepinje. No, tudi »Ostdeutsche Rundschau« je pošteno zabavljala zoper to slavnost in se norčevala iz hebrejskih Nemcev praških. Ima popolnoma prav. Toda Wolf se pa vendar ni branil bakšisa, ki so mu ga pošiljali tudi židovski tovarnarji; kaj pak, mislil si je: non olet! Denar ne smrdi in nemški stvari je pomagano s tem!... Res pa je to, da se židovski dijaki, katerih večji odstotek je na nemški univerzi in kateri ponajveč omogočujejo obstanek raznim dijaškim nemškim društvom, skoro — najpridniši. Posledica temu se čuti že v javnem življenju; zlasti veliko odvetnikov, a še več zdravnikov so — Židje. In pošten češki advokat ali zdravnik skoro ne more tekrovati žnjimi. Na Moravskem večinoma ti židovski činitelji podpirajo tisto umetno nemštvo, ki ne da pravice dvema tretjinama češke narodnosti!

Češko dijaštvo je v svoji veliki večini trezno,

zdrave oči. Videl sem Jagico večkrat, vozeči se preko Črnomerie, pa kakor da bi ne bilo nič. Večkrat hodi človek mimo rudeče rožice, vidi jo in ne vidi, ali na enkrat se mu odpira pravi vid, da zagleda zopet rožico in si jo natakne za klobuk. Tako se je tudi meni otvoril vid, ko je Jagica pri sv. Laeku dajala mojemu očetu bučico. Moj Bog, moj Bog, da ste jo videli pod zelenim drevesom, skozi katero je sijalo solnce. Lice ji je bilo kakor rožica na snegu, lice fino, polno, trepalnice dolge, oči črne, kakor živo oglje, zobje drobni — pa kaj to govorim — to je bilo; — kdaj je to bilo — kdaj?...

Ivica se je premišljal nekaj časa sklonjeno glavo, in mogočno je vlekel dim iz smotke. Za tem se je odrezal:

No tako sem se opekel, da veste, jaz gizdavi »baron Ivica«. Gnal sem zelenca, da je pena curila z njega, v glavi se mi je mešalo, pa po poti nisem videl ni cerkve, ni hiše, ni križa, ni skednja. Jaz sem sedel spredaj, oče in Jagica zadej v vozu. Sedel sem prikovan kakor podboj kraj vrat. Srdil sem se stokrat, da so mojemu očetu noge slabe, da ne moreva iti z Jagico peš! Da mi je oče rekel: »Pojdimo peš!« bi bil ostavil voz in zelenca sredi pota, naj si ga vzamejo cigani. V Stubici smo krmili. Sedelo je nas tri za jedno mizo pod bukovjem kraj gosposkega dvora.

(Pride še).

PODLISTEK.

11

BARON IVICA

Spisal A. ŠENOA.

Poslovenil Večeslavov.

Tu se je na enkrat izvilo iz gneče dekle ter se ustavilo prav pred mnogim očetom.

»Čakajte, boter«, je rekla očetu, jaz imam s čem zaliti Vaš pesek«. In drobnimi rokami je ponudila stareu bučico. Mej tem, ko si je moj oče željno hladil dušo, obrnilo je dekle glavo ter je rekla, pokazavši svoje drobne zobčke, svoji tovarišici zapeljivim posmevom:

»Vidiš, Bara, dobro sem si izmislila, napolniviš svojo bučico, vsaj se ne potoži boter Krušić, da je žejen odšel iz Bistrice.

»Hvala, Jagica!« se je zahvalil oče, vrnivši dekletu bučico. »A kako je s tvojim očetom, Jagica?« je prašal starec dalje, »je v vas, v Črnomerih, kaj koruze?«

»Je, hvala Bogu, boter; tudi sv. Krištof na bistriške cerkvi bi se mogel skriti v naši koruzi. A moj oče, hvala za vprašanje, je zdrav, odkar ga je ostavila mrzlica.«

»A s kakim namenom si došla ti v Bistrico?« nasmejalo se je moj stari, »je-li bila kaka zaobljuba? Ali si došla poklonit Materi božji svoje vozilo, da ti da po treh kraljih pečo?«

Deklico je oblila rudečica ter se je, udarivši rokama v krilo, tresla od veselega smeha, da so se ji kite zibale po plečih, a bučica skakala po boku.

dejal bi, skoro suhoparno. Po svojem političnem prepričanju se prištevajo deloma radikalno-napredni, deloma radikalni, deloma socijalno - demokratični stranki. Teh je le majhen procent, pa so delavni, agilni; večinoma podpirajo socijalno-demokratično časopisje, kateremu treba te pomoči. V novjšem času se godi slabo zlasti njih dnevniku: redakcijski in administrativni stroški so se zelo skrajšali, najboljši urednik mora odstopiti...

Radikalno dijaštvo je zbrano v »Klubu Mladijeh«, kjer je tudi veliko Mladočehov. Tu je zbirališče mlade umetniške generacije, v kolikor se strinja z smerjo kluba. Prirejajo se pogosto godbeni, umetniški večeri. Sem zahaja največ »noblessa«.

Radikalno-napredno dijaštvo je centralizovano v »Slaviji«. S tem pa ni rečeno, da bi tu ne bile zastopane tudi druge struje; lahko trdim, da so tu zbrani najrazličnejši elementi. Pred kratkim še (v l. 1896—1897) je bila »Slavija« v hudi krizi, katero pa je prebila srečno. To se je videlo zadnjič na pozdravnem večeru, kjer so to povdarjali predsednik društva in rektorja češke univerze in tehnike. Sploh je bil moralni in gmotni uspeh tega večera, na katerem je predaval vseuč. profesor dr. Hostinsky, jako ugoden. Pohvalno so se izražali vseučilišni profesorji sami. »Slavija« je otvorila letos javno, vsem pristopno čitalnico, ki šteje blizu 400 časopisov in revij. Izvestno izborna priložnost za vsakogar, ki se hoče izobražati vsestranski in zasledovati po možnosti najnovejše dogodke na znanstvenem in političnem polju. Vendar Slovenci v svoji večini ne marajo več zanjo, da, nekdo se je zadnjič celo obregnil ob-me v »Slov. Narodu«, ker ne morem simpatizovati s srbsko »Šumadijo«. Idejo jugoslovanskega zedinjenja odobravam (sicer bi ne bil pisal v »Novo Dobo«, ki ni prav nič v zvezi z »Šumadijo«), nikakor pa ne morem odobravati načina, na kateri se ta ideja izvršuje sedaj v Pragi.

O staročeški frakciji dijaštva ni vredno, da bi govoril, dasi ima svoje zbirališče v »Akademickém etenárskem spolku« in prireja vsako leto ples. To delajo vsa druga dijaška društva, tudi strokovna društva (pravniško »Všehrd«, medicinsko, filozofsko), samo da se v teh skrbi posebno lepo za predavanja. Ne predava pa le dijaštvo samo, temveč sem ter tja tudi vseučiliški profesorji in lajki.

Toliko za danes o dijaštvu.

Politični pregled.

V Trstu, dne 5. decembra.

K položaju. Te dni so bila stopila politična in narodna vprašanja v ozadje. Narodi so mislili na svojega cesarja-jubilarja in ob toli intenzivno razvitem dinastiškem čutu, kakoršen prešinja podanike te države, je le naravno, da so za trenotek pozabili na svoje boje. Izjemo bi bili pač radi storili znani rogovileži, ki imajo svoje misli izven države in svoje sree pred tujimi prestoli, ali niso se upali. Opustili so vsako demonstracijo. Krivo pa bi bilo misliti, da so to storili iz obzirnosti ali celo spoštovanja do čutstvovanja drugih državljani. Kaj še! Tudi ob tem potajevanju so mislili le — nase!! Bali so se odločne reakcije. Govoré o tem dejstvu pravi »Information«: »Veliko odgovornost nakladajo na-se oni, ki ne umejo, ali pa zamujajo, da bi povzdignili te divne zaklade, zvestobe cesarju in monarhiškega mišljenja, prešinja-joče naše narode«. Gotovo. Toda vprašanje je: v kateri smeri naj se vrši tako dviganje?! Ali morča po tisti stari šabloni avstrijskega birokratizma, ki v narodnih aspiracijah vidi le upornost in v svežem bitju duše narodov ter v veselem plovlju narodnega življenja, mesto da bi srčne utripljaje narodov postavljali v službo pravega patrijotizma. Zvestoba cesarju in monarhiško mišljenje značita gotovo dragocen zaklad. Toda kje je mogočnejše sredstvo za dviganje in razvijanje tega zaklada med zavednimi narodi, nego v modrem zadovoljevanju?! Na to vprašanje imamo uprav drastično pojasnilo v notoriškem dejstvu, da prav oni, ki so sovražniki te dinastije, so tudi najstrastnejši sovražniki takega zadovoljenja narodov! Iz te zveze je pač lahko erpiti moralo.

Dne 2. decembra so se zbrali na Dunaju na banket vsi na Dunaju navzoči člani desnice, da

proslavijo cesarjev jubilej. Ob tej priliki so govorili zastopniki vseh skupin večine in vsi so povdarjali vzajemnost med njimi in ukupnost načel. Najizrazitejši je bil govor Poljaka Jaworskega, ki je povdarjal povsem umestno in resnično, da bodočnost narodov sloni na ljubezni med narodi. Kdo ne bi soglašal?! Ali v zvezi s tem, kar smo rekli gori, povdarjamo še enkrat, da do take ljubezni ne pridemo popred, dokler nam državna uprava ne ustvari — zadovoljnih narodov! Zado- voljnosti pa ni možno zapovedati ali izsiliti, to je evetka, katero treba negovati modrim, dobrohotnim postopanjem. V tem pa greše silno naše avstrijske vlade, a skupinam na desnici — ako res hočejo, da lepe besede Jaworskega zadobe praktično veljavo — je dolžnost, svojo vzajemnost upotrebljavati v to, da bode državna uprava po svoji dolžnosti in modrim postopanjem povspesovala — ljubezen med narodi.

Samouprava v Trentinu?! O stremljenju laških Trentinov po upravnem ločenju od nemškega dela Tirola smo govorili že večkrat. V tem stremljenju tiči tudi vzrok abstinenci politiki laškega Tirola. Glavni zahtevi le-teh sti, da se v deželnem zboru tirolskem zasnujejo narodne kurije ter da se razdeli deželni odbor. Sedaj poročajo iz Inomosta, da se je grof Thun jel baviti tem vprašanjem. Morda se bode deželnemu zboru že v prihodnjem zasedanju baviti tem vprašanjem. V tem slučaju bi seveda tudi laški zastopniki prišli zopet v deželni zbor.

Mi nismo zavistni nikomur in tudi tirolskim Lahom privoščamo radi vse, do česar imajo pravico in česar smejo zahtevati v varstvo narodne individualnosti in v povspesevanje materialne blaginje. V sodbi naši nas ne more motiti niti dejstvo, da misle mnogi, da stremljenja tirolskih Italijanov niso le narodnega, ampak tudi državno-pravnega značaja, da sezajo torej preko mej države in da je o italijanskih postulatih soditi z splošnega državnega interesa, se stališča varnosti države. Mi smo načelno za to, da bodi vsaki narodnosti zagotovljena svoboda razvoja, z izrastki ali zlorabami tega stremljenja pa naj se brigajo oni, ki so poklicani v to; mi pa moramo: v prvo varovati načelo, na katerem sloni naše lastno narodno stremljenje, v drugo pa nam je dolžnost — po tolikem žrtvovanju samega sebe, po tolikoletnem sacifizio del intelekta, po tolikem zapostavljanju potreb in pogojev za svoj lastni obstanek —, da enkrat začnemo skrbeti — za-se!

Mi ne bodemo torej zavidali Italijanov v Tirolu, ako pride res do pakta med njimi in vlado, ali nekako britkega čutstva se ne more iznebiti, ko vidimo, kako uprava države povsodi drugod vsaj na videz kaže neko dobro voljo za izpolnjenje narodnih postulatov, in ko vidimo, kako kažejo znamenja, da smo le mi Primorci razločno izvzeti iz te splošne dispoziције za poravnanje starih krivic. V to menda pač ne treba posebno razvitega instinkta ali Bog ve kake bistroumnosti — saj se stvari dovolj plastično črtajo pred našimi očmi —, da moremo posneti tudi iz dogodkov iz najnovejših časov, da na Primorskem vladna oblast niti misli ne na to, da bi se ni za las odmaknila od — starega zistema Sapienti sat!

Sprememba na namestništvu v Gradu. Včerajšnja »Wiener Zeitung« objavlja umirovljenje cesarskega namestnika v Gradu, markija Baequehema, kateremu se izraža Najvišje pripoznanje na zvestem službovanju ter imenovanje dosedanjega deželnega predsednika v Šleziji, grofa Manfreda Clary in Aldringen, namestnikom v Gradu. Deželnim predsednikom v Šleziji je imenovan dvorni svetnik in namestništveni svetovalec grof Josip Thun-Hohenstein v Bregencu.

Domače vesti.

Društvo avstrijskih narodov Pod tem naslovom se je zasnovo na Dunaju društvo, katerega protektorat je prevzel Njegova cesarska in kraljeva visokost, nadvojvoda Rainer. V osnovnem odboru je mnogo državnih poslancev brez ozira na stranke. Namen društva je plemenit. Uvajati hoče namreč hitro pomožno akcijo po velikih elementarnih katastrofah. Oklie osnovnega odbora povdarja sosebno, da čini javne dobrodelnosti v takih slučajih navadno prihajajo — prepočasi.

Pa tudi iz državnih in deželnih sredstev mnogo-krat ni mogoče dobiti izdatne pomoči. Na mesto take nezadostne in neorganizovane dobrodelnosti naj stopi torej energično koncentrirano, krepko združenje. Po vodstvu, zavedajočem se svojega namena, naj se vsi viri dobrodelnosti združijo v mogočno reko, iz katere bo možno hitro in znatno pomagati vsem onim, katere je zadela nesreča. Odbor vabi torej občine, okraje, društva, zadrage, korporacije in posamičnike na pristop k temu društvu, da bodo avstrijski narodi združeni premagovali sovražnike človeštva: revščino, lakoto in bedo. Prispevke in darila je pošiljati za sedaj odborniku Josipu vitezu Brenner-Felsach na Dunaju, IV. Favoritenstrasse 27. Tjakaj je pošiljati tudi dopise in povpraševanja.

Cesarjev jubilej. Vodstvo c. kr. drž. obrtne šole v Trstu nam piše: Povodom cesarjevega jubileja so se vse sekcije te šole udeležile službe božje. Vrh tega so se vsakodnevne sekcije dne 2., nedeljske pa dne 3. decembra udeležile šolske slavnosti, na kateri sta bila navzoča tudi gosp. namestništveni svetovalec Friderik Schwarz in namestništveni tajnik dr. Lippert. Slavnosti sti se pričeli primernim nagovorom ravnatelja Hesky-a. Temu je sledil slavnostni govor g. prof. Antoua Cocever-ja. Zatem je zopet govoril ravnatelj, izrekujé voščila presvetlemu slavljenecu. Slavnosti sti se zaključili cesarsko pesmijo. Po zaključeni slavnosti so učenci profesionalnega oddelka priredili tako prisrčno, naravno in neprisiljeno manifestacijo veselja, da so bili do srea ganjeni vsi navzoči. Ob tej priliki je zastopnik vlade izrekel svoje popolno zadoščenje na disciplini in iskrenem čutstvovanju mladih delavcev, ki imajo v tej šoli priliko, da si, poleg pridobivanja raznega znanja, vzgajajo srea v ljubezni do domovine avstrijske.

Vsled cesarskega pomiloščenja naznanja mestni magistrat tržaški, da se morajo vsi oni, ki so zasledovani od oblasti, ker niso prišli na nabor, ali ker so se odtegnili kaki vojaški kazni ali podaljšanju vojaške službe, zglasiti tekom jednega leta na politični oblasti svoje občine. Občine pa morajo takoj ukreniti vse potrebno, da se te osebe predstavijo vojaški oblasti.

Glede oseb deželne brambe, ki so v zaporih, ker niso sledile pozivu na vaje in proti katerim se postopa sodno, oziroma glede oseb vojske, ki so bile pomiloščene posebnim činom milosti, kakor tudi glede oseb, katerim se je odpustilo podaljšanje prezenčne vojaške službe, bodo sledile potrebne odredbe od strani vojaške oblasti.

Lahoni in njih naraščaj. Pišejo nam: Te dni sem videl dva kmeta, ki sta kupovala pomaranče od navadnega tržaškega uličnega prodajalca. Kmet je namreč vzel v roko omenjeni sad ter ga potehtal, kakor je sploh navada o kupovanju tega sadja. Da bi ne bil storil tega nikdar! V trenutku mu je Lah pripeljal zaušnico, da je revež, ki je hotel dati za kruh laškemu pobalinu, odšel ves rudeč! Naš kmet ima namreč še to bolezen, da smatra take falote nedotakljivimi, kar sta pokazala omenjena dva naša človeka, ki nista hotela prijaviti redarjem tega dogodka.

Druga! Kmet se je ustavil v ulici »Molin a vento« se svojim vozom, v katerega sta bila vprežena dva vola. Tam mimo je prišel neki 14—15 letni pobalin. Vol je zamahnil glavo proti njemu, ne da bi ga dosegel. Ali smrkovec je pograbil nož in hajd na ubozega kmeta, grozé mu, da ga razreže! Kar molil je nož kmetu pod nos! Nekemu slučajno navzočemu Slovincu se je preveč zdelo tega; zato je povabil pobalina k sebi ter ga prav »fino« namazal. Živelá — coltura!!

Nekdo.

Primorski odnošaji. Dne 2. decembra je bil razobesil gosp. tiskar Gabršček v Gorici 2 slovenski in cesarsko zastavo. A glej: kar hkratu je imel »oko zakona« v svoji hiši. Kar jeden za drugim — kakor stoje na klinih svojega dostojanstva — so prišli: najprej jeden, za tem dva redarja, potem neki pol. uradnik. Slednjič je g. Gabršček menda vendar prišel do spoznanja o nedopustnosti svojega početja ter o nevarnosti, v katero je spravil varnost države s tem, da je storil nekaj, kar ni bilo ljubo par zagriženim Furlanom: in izginili sti slovenski zastavi, a cesarska — tudi.

Na isti način so rešili državo na šolskem domu v Gorici. Tudi tam so morale zginiti slo-

venske zastave in so potegnile za seboj tudi cesarsko!

Čudno! V Trstu so slovenske zastave vihrale svobodno na več krajih, a država je še istotako trdno v svojih vezeh in Italijani se istotako še veselo ljubega zdravja in — vladnega zistema. V Gorici mora biti pač drug zrak — —! To bo že tisti zrak, ki provzroča, da goriški Slovenci ne poznajo »bon-tons« v svojih pomenkih za Italijane. Dobri viri govoré celo, da je le ta nedostatek kriv — da so torej Slovenci krivi —, ako se ne leže v bratskem objemu Italijani in Slovenci in da še ni rešeno — last, not least — učiteljsko vprašanje. Spokorimo se torej!

Neznosno stanje. Pišejo nam: Gospod urednik! Članki in notice, ki ste jih že tolikokrat pisali na adresu prepirajočih se bratov, so bile gotovo popolnoma na svojem mestu in pravim Vam, da svarjenje na obe strani je jedino prava struna, ki jo morete ubrati v ožigled pogubnosti domačega prepira.

V našem narodnem središču se prepirajo za medvedovo kožo, a medved je še Bog ve kje v šumi; mi obmejni Slovenci pa se ubijamo, da bi se ohranili sebi, svoji krvi in — svojim prepirajočim se bratom.

Tu nimamo, kam bi pošiljali svoje otročice v šolo, tu smo zapostavljeni mi in naš jezik, ne samo na občinskih oblastih, nego tudi — in ne z manjšo doslednostjo — na vseh c. kr. oblastnjah! Na tem, da še živimo in da se nekoliko giblomo (če tudi le na tesnem) zahvaliti se moramo edino le našim narodnim društvom, in ne najmanj obema podpor-nima društvoma, ki dovoljujeta svoje, žal, le tesne prostore drugim narodnim podjetjam. Kaj bi n. pr. počeli mi tržaški Slovenci, ko bi ne imeli našega, sosebeno še vrlega »Delalskega podp. društva« in pa tudi naše »Čitalnice«?

Ako bi vedeli v središču, da se tesnih prostorov prvo imenovanega društva poslužuje nič manj nego 5 recí pet manjih narodnih društev, ki bi si rada vzdrževala svoje lastne prostore, a jih — ne morejo dobiti, ker se v našem mestu društva v obče, a slovanska še posebe, le nerado sprejemajo pod strebo!

Ko bi vedeli, koliko mi trpimo gmotno in moralno, pisali in delovali bi povsem drugače, nego delajo danes.

Ako mi — ki smo vendar vajeni marsičemu — pišemo in tožimo, da je naše stanje postalo neznosno, je znamenje to, da tu bijemo boj na življenje in smrt! In v tem boju utegnemo podleči prej ali slej, ako nas ne podpirajo srečnejši bratje, kakor to delajo bratje naših nasprotnikov, ki pošiljajo »franke« od onkraj luže, dasi so jih sami bolj potrebni nego tukajšnji iredentisti.

»Sokolu«, našemu dičnemu »Sokolu«, so vezane peroti, ker ne more in ne more dobiti prostorov, v katerih bi lahko svobodno širil svoja krila, noseči na istih — slovansko idejo: v čast naroda in v probujo obmejnih Slovanov.

Ker sem delavec, Vam pišem v prvi vrsti z delavskega stališča, katero stališče je prežalostno, osebno v narodnem pogledu. Nekdaj je bilo drugače, nekda je bilo manj društev in še ta so imela le malo členov, tako, da se je lahko stisnilo v še tako male prostore; vendar smo imeli tistikrat svoje krasne prostore na »zelenem hribu«, kjer je bilo mesta za vsako narodno potrebo. Danes so potrebe stokrat večje v tem pogledu, a preskrbljeno je — veliko slabje.

Kje naj obdržuje naše politično društvo »Edinost« svoje občne in javne zборе? Kje »Delalsko podporo društvo«? Kje naj se vadijo dve pevski društvi in dva tamburaška zbora, ko ni v to potrebnih prostorov?!

In še tam, kjer se tiščimo v kakem kotičku, smo v vedni nevarnosti, da nas vržejo na cesto?!

Poreče se mi morda: kaj se delavec briga za te stvari, zato smo mi drugi tukaj! Ali verjamite, da nam ni za to, kedo je prvi, mi želimo samo tega, da se že enkrat kaj ukrene v ta namen, da se zagotovi obstanek našim, tolikimi nepravilnostmi boričim se društvom, kajti drugače bi utegnili biti — prepozno!

Oh, da bi dočakal le toliko, da bi videl narodni dom pod streho! Tako mi je te dni vskliknol sivolasi narodni starček, in tako ali slično vsklikamo vsi, od najzadnjega delavca do inteligentnega moža, ki bi rad pomagal, ali — nima z čim!

Zaklinjamo vas torej, voditelji, očetje in brateltji naši, ukrenite vendar kaj in rešite nas iz tega neznosnega stanja! Vemo, da tri, štiri stotisoče ne zmoremo sami, ali nabirali bodemo, kakor mravlja nabira, in ako ne v 5 letih, imeli bodemo svoje narodno ognjišče v 10—20 letih!

Jaz opazujem položaj naše narodnosti v Trstu, kakor bi gledal bolnemu človeku v obraz, katerega življenje je v nevarnosti, ako ne pride hitro pomoč. Morda vidim prečno, prepesimistiško, ali pomagati si ne vem in ne — morem.

Koliko novcev bi si mi lahko prihranili, ako bi imeli svojo dvorano za koncerte in predstave; koliko naših žuljev moramo dajati tujcu-sovražniku za to, da nas potem zaničuje in zasmehuje!

Minole sobote smo imeli jeden veliki koncert, skoro bodemo imeli drugi, potem razne predstave in predpustne zabave, a vse to moramo prirejati, kadar se poljubi laškim lastnikom gledališč! Ni-li tako stanje neznosno?! Delavec.

Nove župnije. Kuracije Sv. Rok v Gorici, Lokve, Idrija na Bači, Roče, Spodnja Tribuša, Ravne, Jagersče, Soča, Otlica, Ajdovščina, Škrbina in Kožbana, vse na Goriškem, so povzdignjene v župnije. Te duhovnije so bile dejansko že župnije, sedaj pa so tudi po imenu.

Veliki koncert »Slov. pevskega društva« minole sobote zvečer je vspel sijajno. Obljubljena nam je podrobnejša ocena. Že sedaj pa moramo konstatovati, da v umetniškem pogledu dosedaj še nismo bili vajeni videti slovenske koncerte v Trstu na taki višini! Kolika razlika med nekda in sedaj. Častitati moramo torej gg. izvrševalkam in izvrševateljem, zlasti pa gospodu pevodju Srečku Bartelu. Hvala jim! Ako bodemo tako vsikdar kazali svetu, kako resno stremimo po zdravem napredku v vsakem pogledu, nam tudi svet ne bode mogel odrekati spoštovanja.

Vojaški veteranski podporni kor je proslavil cesarjev jubilej z sv. mašo, ki se je darovala dne 2. decembra v cerkvi pri oo. kupuoinih. Sv. maši je sledila zahvalna pesem. Službe božje se je udeležil ves odbor in mnogo pobožnega občinstva. Po dovršeni službi božji se je odposlala udanostna brzojavka Njegovemu Veličanstvu, presvetlemu cesarju. Odbor.

Miklavžev večer »Trž. Sokola« bode prihodnjo nedeljo. Ta tradicijska veselica se je letos nekoliko zakasnila, ker je odbor sklenil, da se priredi ista v redutni dvorani gledališča »Rossetti«, kateri prostor se je že priljubil tržaškemu slovenskemu občinstvu in bode v tej dvorani možno lepše in veličastneje prirediti to tradicijsko zabavo. Program bode zanimiv. Darovi naj se pošiljajo v »Čitalnico«, Via S. Francesco št. 2.

Pevsko društvo »Kolo« v Trstu vabi na veliki koncert, kateri bode v nedeljo dne 18. decembra 1898, v gledišču »Politeama Rossetti« pod vodstvom društvenega zborovodje g. H. Vogriča in na katerem nastopi prvič novoustanovljeni društveni mešani tamburaški zbor, broječi 60 členov. Vspored: 1. S. I. Spaček: »Naša sreča«, koračnica po narodnih motivih, udara tamburaški zbor. 2. A. Jeklič: »Pevčeva spomladanska«, možki zbor s samosplovom baritona. Solo poje gosp. Kragelj. 3. F. A. Sandučić: »Slovanska lira«, krona slovanskih pesmij, udara tamburaški zbor. 4. Hugolin Šattner: »Po zimi iz šole«, mešani zbor. 5. T. V. Tomašek: »Sladke misli«, valček, udara tamburaški zbor. 6. Anton Förster: »Ljubici«, veliki mešani zbor. 7. Jos. A. Krov: »Spomin na zlato Prago«, venec čeških pesmij, udara tamburaški zbor. 8. F. A. Vogel: »Cigani«, mešani zbor s samosplovom baritona. Solo poje dr. Slavik. 9. Hr. T. Vogrič: »Bogomilovo slovo«, arija iz operete »Jamska Ivanka«, z brač solo, udara tamburaški zbor. 10. Hrabroslov Volarič: »Lahko noč«, mešani zbor. 11. Teodor Hönig: »Kako si krasna«, brzopolka, udara tamburaški zbor. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Blagajna se odpre ob 7. uri zvečer.

Zasluzeno priznanje. Pišejo nam; Dne 30. m. m. je bil sv. Hrabroslov (Andrej), katerega ime nosi vrli zborovodja pevskega društva »Kolo«. Pevski in tamburaški zbor sta porabila priliko imendana, da poklonita mal znak hvaležnosti do svojega učitelja.

»Dar, ki ga Vam poklanjamo, nima bogsigavedi kake vrednosti, toda prepričani bodite, da prihaja iz srčne hvaležnosti do Vaše neutrudne osebe«.

Prilžno tako je nagovoril gosp. Vogriča podpredsednik Vatovec, ko mu je vročil krasne zlate naočnike. Skromen dar, toda pomemben, ker dar hvaležnih sre! Živio Vogrič! je zadonelo po dvorani, ko se je ta zahvaljeval. In »živio« Vogrič! Ti kliče tudi moja malenkost. Mnogaja ljeta!

Kolaš.

V Gorici so dne 2. t. m. vložili temeljni kamen za ubožnico, katero sezida mesto v spomin cesarjevega jubileja.

Za napravo vodovoda v Polhovem Gradcu na Kranjskem je država dovolila svoto 5000 gld., dežela pa je v ta namen določila družih 5000 gld.

Volltve v krajni šolski svet. Upravno sodišče je razsodilo o neki pritožbi, da je število zastopnikov občin v krajni šolski svet določiti po razmerju vsega predpisanega davka v občini, všteti tudi onega virilistov.

Od sv. Jakoba nam pišejo včerajšnjega dne: Danes je obiskal našo cerkev pri sv. Jakobu prevzvišeni vladika v spremstvu gospoda dvornega kapelana. Prevzvišeni je bil navzoč med slovensko propovedjo ob 9. uri, ki jo je imel veleč. gosp. kapelan Stemberger. Mi smo bili jako zadovoljni, da je prevzvišeni sam prišel prepričati se in da je videl, koliko občinstva se udeležuje slovenske propovedi. Tako bo vsaj mogel soditi sam, koliko so vredna neprestana hujskanja v židovskem »Piccolu« in od strani nekaterih znanih mladih laških reformatorjev, češ, da slovenska služba božja ni potrebna. Prevzvišeni je videl sedaj, da naša zahteva po službi božji v slovenskem materinem jeziku ni nikaka politična ali narodna demonstracija — kakor tako trde oni, ki bi hoteli, da bodi tudi cerkev zavod za poitalijančevanje — ampak da odgovarja resnični srčni potrebi velikega dela župljanov župne cerkve pri sv. Jakobu. In ker smo uverjeni, da se prevzvišeni zaveda svoje dolžnosti, da jednako ljubeznijo skrbi za verske potrebe vseh, nadajamo se, da bode vsikdar in najodločneje zavračal one, ki bi iz neverških namenov hoteli popolnoma pregnati naš jezik iz cerkve. Prevzvišeni: mi računamo na Vašo vsepastirsko modrost in pravičnost, da ne bode naš jezik trpel v tržaški cerkvi še večje škode, nego jo je že potrpel na žalost nas slovenskih vernikov in gotovo ne na korist verski stvari.

Na voltvah v okrajno bolniško blagajno v Celju so vsled strastne agitacije in ob terorizovanju volilcev zopet zmagali nemškutarji. Prihodnjich se bodo morali Slovenci bolje pripraviti!

Na železnici Velenje — Spodnji Dravograd, ki se gradi ravnokar, bodo imele vse postaje dvojezične napise in razglase. To je obljubil železniški minister. Tega bi bilo potreba tudi na družih železnicah po Slovenskem!

Velika tatvina. V noči med petkom in soboto so udrli tatovi v trgovino z manifakturnim blagom gosp. Luke Hazze v ulici »Nuova«. Ko je gosp. Hazze v soboto zjutraj odprl trgovino je bil presenečen najneprijetneje. Po tleh se je videlo vse polno apna, padlega se stropa, a na stropu toli veliko štirioglato — luknjo, da je mogla lepo skozi jedna oseba. Ni trebalo ugibati na dolgo, v kakov namen je bila napravljena ta luknja in od koga. Umevno je, da je gosp. Hazze najprej tekkel k pisalni mizi, v kateri je bila zaprta kaseta z več denarja. In res je zmanjkalo 700 gld. v bankovcih, dve notí po 100 gld. komercijalne banke tržaške, 100 kron v zlatu in vreceča z 100 gld. drobiža. Vsega skupaj torej 1050 gld.

ZALOGA POHIŠTVA

tvrdke

Alessandro Levi Minzi v Trstu.

Via Riborgo 21 in Piazza Rosario 2
(šolsko poslopje).

Zaloga pohištva in tapetarij vseh slogov lastnega izdelka. Bogato skladišče ogledal, vsakovrstnih slik, žimnic in pogrinjal. Na zahtevanje ilustrovan cenik zastonj in franke. Naročeno blago se stavlja na parnik, ali na železniško postajo, ne da bi za to računil stroške.

Na lice mesta je prišla takoj policijska komisija. Le ta je menila, da so tatovi najprvo morali zlezti na streho jedno bližnjih hiš, a od tod so se spustili na teraso prvega nadstropja, kjer so našli odprta vrata in okna. Tako so lahko prišli v sobo nad trgovino Hazze-ja, kjer so prodrli strop trgovine. Ker je bilo zjutraj vse zaprto, je jasno, da so se tatovi vrnili po isti poti, koder so prišli. Do sedaj nam ni znano, da-li je oblast že prišla na sled tatovom.

Iz-pred porotnega sodišča. Soboto zvečer se je proglasila razsodba porotnikov proti oni četorici, ki so bili zatoženi radi ponarejanja denarja. Porotniki so jih spoznali krivimi in sodišče je prisodilo: Hugo Romaniju 6 let težke ječe, Josipu Marzzioniju 4 leta, Frideriku Mercuriju 3 leta in pol in Avgustu Gaggiottiju 10 mesecev. Zajedno je izreklo sodišče, da je vse 4 obtožence po prestani kazni izgnati iz dežel zastopanih v državnem zboru. Vsi štirje obtoženci so namreč italijanski podaniki.

Istotako so porotniki spoznali krivima tatvine težaka Rudolfa Smrekarja in Ivana Krena. Dobila sta po dve in pol leti ječe.

V tem zasedanju bodo tudi 3 razprave radi žaljenja časti potom tiska, in sicer dne 9. proti Jakobu Giacomelliju, sotrudniku »Lavoratore«, dne 10. proti Rihardu Camberju, bivšemu glavnemu uredniku »Lavoratore« (tožnik krščanski socialist Nučič), dne 12. pa proti Matku Mandiću, uredniku »Naše Sloge«.

Hud vihar. Z Bolškega na Goriškem poročajo, da je dne 28. novembra divjal po Bolškem, posebno v Čezsoči, strašen vihar, da ne pomnijo tako hudega. Napravlil je veliko škode. Na cestah in ulicah so ležale opeke, deske in dimniki. Vihar je prevrnil tudi neki kozolec in uničil več vozov, kakor tudi mnogo drugih rečij.

•Naša straža. Daljnji ustanovniki, ki so vso ustanovnino hkrati ali pa letni obrok plačali, gg.: Ivan Hribar, župan stol. mesta Ljubljane 200 K, dr. Iv. Janežič, profesor bogoslovja, Ljubljana, 10 K, Andrej Kalan, kanonik, Ljubljana, 50 K, dr. Janko Breje, odvetnik, Ljubljana, 10 K, Ivan Sušnik, kanonik, Ljubljana, 10 K, Slavoj Jenko, dež. poslanec, Podgrad, 10 K, Viktor Rohrmann, trgovec, Ljubljana 60 K, Josip Grašič, žup. Beram, Istra, 20 K, dr. Konrad Janežič, odvetnik, Volosko 10 K, dr. M. Trinajstič, deželni poslanec, Buzet, 10 K, dr. Alež Ušeničnik, stolni vikar v Ljubljani, 10 K, Luka Smolnikar, stolni vikar v Ljubljani 10 K, Janko Okič, urednik lista »Kneipblätter«. Wörishofen, 50 K, Anton Koblar, kurat Ljubljana 10 K,

Redni člani: gg.: Frane Gorec, župnik, Baderana, 1 K, Ivan Zupan, župnik, Št. Peter, 1 K, Ivan Koemur, sollicitator, Ljubljana, 1 K, Masko Jeglič, želez. uradnik, Ljubljana, 1 K, Val. Krašovec, trgovec, Št. Peter. 1 K, Fran Rajčević, kurat, Trnje, 1 K, Jože Laznik, Polhov Gradec, 1 K, Alfonz Levičnik, knezoškofijski tajnik Ljubljana 1 K, Fran Birk, vikar Ljubljana, 1 K, Al. Stroj, katehet, Ljubljana, 1 K, Janez Hladnik, župnik 1 K, Evgen Lampe sem. prefekt, Ljubljana, 2 K, Josip Belec 2 K, Vid Mrhar, Guncelje, 1 K, Tomaž Rožnik, kaplan, Mengeš, 2 K, Viktor Steska, knezoškof. kaplan, Ljubljana 2 K, Janez Azman, župnik, Gorje, 2 K, Janez Oblak, župnik, Boh. Bela, 2 K, Simon Treo, zidarski moister, Ljubljana, 1 K Raško Jordan, Radovljica, 4 K, Jakob Jan, jurist, Ljubljana, 1 K, Ljudevit Ravnikar, sod. svet. v p., Ljubljana, 1 K, dr. J. Lesar, alojz. vodja Ljubljana, 1 K, M. Žlogar, župnik, Kranjska Gora 10 K, Anton Pahon, vikar, Kronberg, 1 K, Anton Mozetič, župan, Solkan, 1 K, Tomaž Jug. nadučitelj, Solkan, 1 K, Ivan Dermastja, kaplan, Solkan, 1 K,

(Dalje pride.)

Loterijske številke, izžrebane dne 3. t. m.:

Trst	79	6	87	30	85
Line	33	23	4	43	25
Inomost	7	90	55	61	45

Dobro domače sredstvo. Mej domačimi sredstvi, katera se uporabljajo za olajšanje bolečin in odvajajoča ribanja pri premerenju, zavzema prvo mesto Liniment, Cap-sici comp. izdelan v laboratoriju Richterjeve lekarne v Pragi. Cena je nizka: 40 nč., 70 nč. in 1 gld. steklenica, katera te spozna po znanem rdečem sidru.

Koledar.

Danes v ponedeljek 5. decembra: Saba, opat.; Krišpin, m. Jutri v torek 6. decembra: Miklavž, šk.; Dionizija.

Solnčni: Lunin:

Izhod ob 7. uri 56 min.	Izhod ob 11. uri 14 min.
Zahod „ 3. „ 45 „	Zahod „ 11. „ 48 „

Ta je 50. teden. Danes je 338. dan tega leta, imamo torej še 27 dni.

Različne vesti

Leto 1899. ima celo vrsto koledarskih posebnosti. To leto prične in završi z nedeljo, ima torej največje število nedelj, kolikor je sploh možno, namreč 53. Druga posebnost je ta, da pridejo ne le vse štiri adventne nedelje na mesec december, temveč, da pade tudi zadnja, »zlata« nedelja na dan 24. decembra, torej na zadnji dan pred Božičem. Oba ostala velika krščanska praznika bosta leta 1899. zelo zgodaj. Velikonočna praznika bosta že 2. in 3. aprila, Binkošti pa 22. in 23. maja. Od Vnebohoda lahko pričakujemo posebno ugodno vreme, ker bode ta praznik ravno na dan Mamer-tija, ednega takoinenovanih »treh strogih gospodov« maja meseca, namreč dne 11. maja; Veliki petek bode znamenit, ker bode zadnji dan meseca marca. Vsled zgodnjih velikonočnih praznikov bode torej predpust 1. 1899. zelo kratek. Med tem ko je tekočega leta trajal 6 tednov in 5 dni, skupaj torej 47 dni, bode prihodnje leto za 8 dni krajši, ker bode pepelnica že 15. februarja, tako, da bode trajal predpust od 6. januarja do 13. februarja, torej samo 5 tednov in 4 dni, skupaj 39 dni. Skupno število nedelj in praznikov prihodnjega leta bode znašalo 74.

Brzjavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Dunaj 5. Vlada želi, da bi se program za bodoče leto premenil tako, da bi se deželni zbori ne sešli v prvih mesecih leta, ampak, da bi se državni zbor sešel že 6. januarja in bi zboroval do aprila. Potem še-le bi se sešli deželni zbori v neomejeno zasedanje, da rešijo svojo nalogo.

Dunaj 5. Pred splošnimi avdiijencami je bilo danes zapriseženih 9 novih tajnih svetnikov, med istimi tudi predsednik višega deželnega sodišča v Trstu, dr. Kindinger.

Rim 5. Mnogi Tržačani in Trentini, ki so bili pobegnili iz Avstrije in žive sedaj v Italiji, se hočejo poslužiti cesarskega pomiloščenja in so se že obrnili do avstrijskega poslanstva v ta namen, da se morejo povrniti v Avstrijo.

Budimpešta 5. Po izgredu se je dogodilo danes prvokrat, da ni bilo policijskega kordona okoli parlamenta. Tu se govori zopet, da se grof Thun čim prej poviša v dostojanstvo kneza, baron Banffy pa da postane grof.

New York 5. Poslanica predsednika Mac Kinley-ja bode zahtevala povišanje stalne vojske na stotisoč mož, da se dovoli primeren kredit za povečanje mornarice, da se obdrži za nekoliko časa sedanji vojni davek.

Madrid 5. Včerajšnji ministerski svet se je bavil z mirovno pogodbo. Minister za vnanje stvari, vojvoda Almodovar, je izjavil v pogovoru z nekim časnikarjem, da se mirovna pogodba podpiše najbrže pred otvorjenjem ameriškega kongresa. Ministerstvo za kolonije se odpravi najbrže.

Najnovejša trgovinska vest.

New-York 5. novembra. (Izv. brzojav.) Pšenica za december 73 1/2, za maj 75. 1/2 za marec 74 1/2 Koruza za december 39, 1/4 za maj 39. 3/4 Mast 535.

Po vseh tobakarnah

dobite ravnokar izšlo povest

Čuvaj se senjske roke!

Velja 35 nvč.

Kolesar, a ne prodajalec naj sodi o kolesu!

Kdor želi omisliti si v resnici

kolo najboljše vrste
od sloveče avstrijske znamke

„Styria“ in „Styria“ original

— naj se obrne do —

L. Colobig v Trstu,

Via del Torrente številka 10.

Jedini in glavni zastopnik za:

Trst, Primorsko in Dalmacijo.

Slavnemu občinstvu naznanjam da sem nedavno odprl povsem novo, bogato založeno prodajalnico:

jestvin, kolonijalij in delikates.

Osobito pa opozarjam slavno občinstvo na sledeče predmete svoje prodajalnice: Na pristna vina v steklenicah po litru in pol litra istranska, dalmatinska bela in črna, izborna vipavska iz lastne kleti.

Nadalje se priporočam uljudno osobito pokrajinskim naročnikom za obilna naročevanja blaga, katero razpošiljam v vsaki množini s pošto, ali železnico. Jamčim točnost in brzino oddaje in izredno zmernost cen; čč. naročniki dobe »Cenik« na zahtevo.

Konečno se priporočam tudi vsem čč. družinam stanujočim blizu moje prodajalnice, da me česče počaste svojimi naročili. Naročeno dostavljanje tudi na stanovanje.

Vsem gg. odjemnikom se zahvaljujem prav toplo že vnaprej za skazano mi naklonjenost ter beležim udanostno.

Anton Furlan, trgovec

v Trstu, via Crociera in piazza S. Francesco 2.

„EDINOST“

Glasilo političnega društva „Edinost“ za Primorsko.

Izhaja v Trstu dvakrat na dan razun nedelj in praznikov.

Zjutranje izdanje izhaja ob 7. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri zvečer. O ponedeljkih in po praznikih izhaja prvo izdanje o 9. uri predpoludne. — Naročnina znaša: Obe izdanji gl. 21.—; samo večerno izdanje gl. 12.—, (poslednje zadostuje za naročnike popolnoma). Posamezne številke stanejo: Zjutranje izdanje 3 kr., večerno 4 kr

V Trstu se razprodaja „Edinost“ po tobakarnah v teh-le ulicah in trgih:

Piazza Caserma št. 2. — Via Molin piccolo št. 8. — Via S. Michele št. 7. — Ponte della Fabra. — Via Rivo št. 30. — Campo Marzio. — Via delle Poste nuove št. 1. — Via Caserma št. 13. — Via Belvedere št. 21. — Via Ghega št. 2. — Volti di Chiozza št. 1. — Via Stadion št. 1. — Via Acquedotto. — Via Istituto št. 18. — Piazza Barriera. — Via S. Lucia. — Piazza Giuseppina.

V okolici se prodaja:

Na Greti pri gosp. Pogorelcu, v Škledju pri gosp. Antonu Sancin (Drejač) in pri Sv. Ivanu pri gosp. Ani vdovi Gašperšič. — Izven Trsta prodaje se „Edinost“ v Gorici v tobakarni g. Josipa Schwarz v Šolski ulici.

Slovenci! Naročajte, podpirajte in širite med rodoljubi to glasilo tržaških Slovencev, katerega program je v prvi vrsti ohranitev in razvitek milega nam slovenskega naroda na tržaškem ozemlju in bramba nam po zakonu zajamčenih pravic.

Rojaki, uvažujte naše geslo: „V edinosti je moč!“